

Kärlek: gudomlig och mänsklig

Detta är kärleken: inte att vi har älskat Gud, utan att han har älskat oss

Nu finns en likhet i den ömsesidiga kärleken mellan Fadern och de heliga i vilken de har gemenskap. Men i många stycken skiljer sig den ena från den andra:

1. Guds kärlek är en generös gåva; vår kärlek till honom är en skyldighet. Faderns kärlek är en nedstigande kärlek; en sådan kärlek som får honom att göra gott mot oss, göra stora ting med oss, han älskar oss, och sänder sin Son att dö för oss; han älskar oss och välsignar oss med all andlig välsignelse

Vår kärlek till Gud är en kärlek vi är skyldiga honom, en barnets kärlek. Hans kärlek sänks ned över oss i en frikostighet som alstrar frukt; vår kärlek stiger upp till honom i helig plikt och tacksamhet. Han lägger något till oss genom sin kärlek; vi lägger inget till honom med vår.

2. Faderns kärlek till oss är en förekommande kärlek; vår kärlek till honom är en konsekvens av den. Hans kärlek kommer före vår. Fadern älskar barnet, men om barnet inte känner Fadern älskar det honom inte. Ack, vi är av naturen gudshatare. Han är i sin natur människoälskare; och all ömsesidig kärlek mellan honom och måste alltid begynnas från hans sida.

Det har aldrig hänt att en skapad varelse vänt sin kärlek till Gud, om Guds hjärta inte först vänt sig till honom.

De kristna älskar inte Gud för ingenting, utan för hans storhet, älskvärdhet, och allt det åtråvärda som finns i honom. Som psalmisten säger, i en särskild vers (Ps 116:1), ”Jag älskar Herren, ty!” Så kan vi alltid säga, Jag älskar Herren, ty!

John Owen, *Communion with God*, sid 28-29